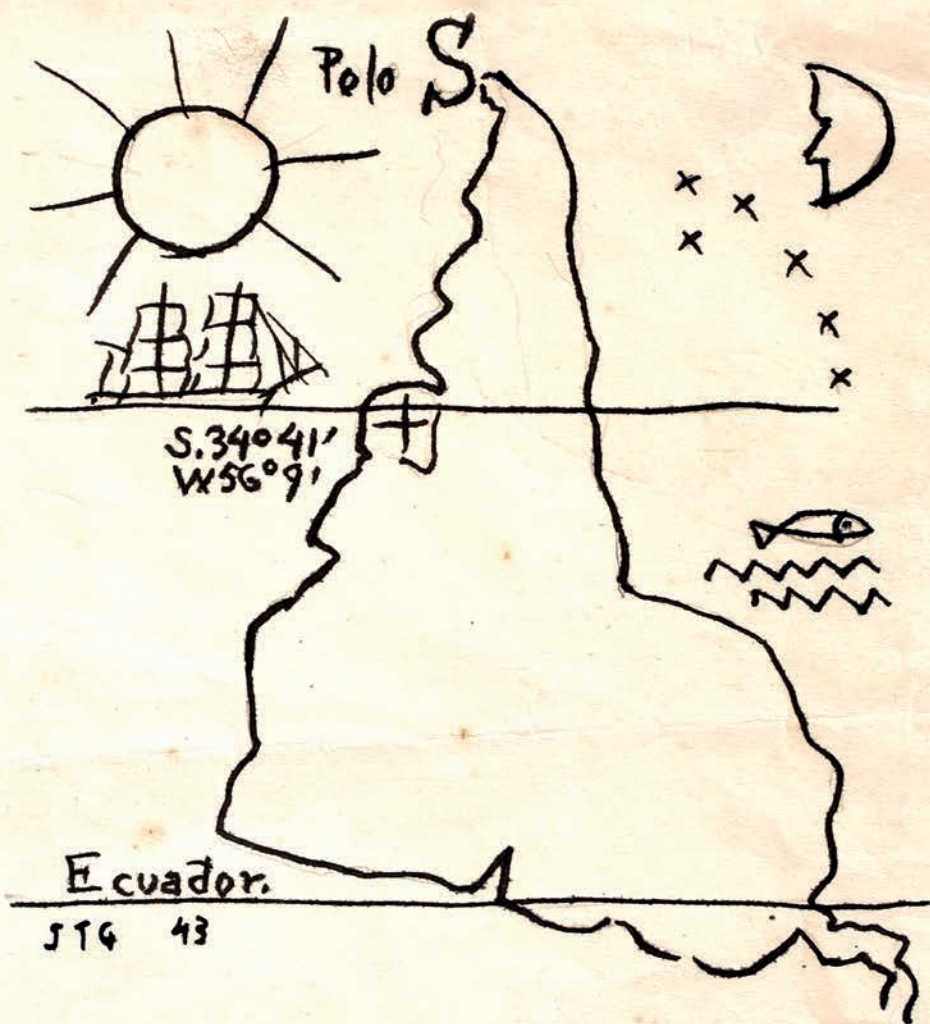

ANDREU GOMILA

CONTINENTS

Andreu Gomila

Continents

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: novembre del 2016

© Andreu Gomila, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberduplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 20.891-2016
ISBN: 978-84-16367-69-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

TAULA

<i>Mapa</i>	9
<i>Dramatis personae</i>	11
Barcelona	13
Londres	41
París	65
Buenos Aires	87
Zuric	115
Ciutat de Mèxic	135
Felanitx	155
<i>Playlist</i>	173
<i>Notes i agraïments</i>	175

Chicago

No vull demanar perdó. No he ferit ningú i si algú ha pres mal no ha estat ningú altre que jo mateix, encara que no sigui veritat. Sóc com sóc. En Miquel, el meu Miquel, alt i prim, cabells grisos, espessos, cigarret encès i arrenjat a la paret d'un carrer falsificat recorda com si fos ahir, i han passat divuit anys, el dia que es va asseure en un portal a sentir la història sentimental d'una adolescent que només havia viscut la música que escoltava. Irene Sánchez. Esvelta, cabells llargs i rossos, ulls blau cel, de parlar ràpid, plena d'il·lusió davant del futur. Jove. Havien entrellucat sense interès el present dels pares i creien que descobririen un nou continent amb cada alenada de la seva boca assedegada. De gairell, a pocs centímetres, sentia la seva flaire de sabó polit, analgèsic, mentre li explicava la història del grunge. Aquest cedé que et deixo és d'un grup que es va crear per homenatjar Andrew Wood, deia ella, convençuda que li anava la vida en la pronunciació de les tres síl·labes del nom i cognom del músic, de qui en Miquel

no sabia res. Divuit anys després, seria ell, Miquel Riera, vigorós, rampant, qui li comentaria amb aire extàtic la solitud grotesca de Lucien Freud davall d'uns llençols nets on havien fet l'amor com si haguessin viscut plegats des d'aquell capvespre de tardor, cansats, suats pel frec dels cossos i la xafogor de l'estiu. En aquell mes de novembre, ell escoltava. En aquest mes de juliol, parlava. Encara no havia fet res. I no ha fet gaire cosa des d'aleshores, tot just respirar el mateix aire malaltís de tantes ciutats esgrogueïdes. La més anodina i neta, Palma, la va abandonar poc després de parlar amb na Irene, per embarcar-se en un viatge de trajecte únic que el deixaria sense port per sempre i que el convertiria en un vagabund sinistre, esparracat, aïllat, en un món construït a base d'edificis, places, carrers, semblant a tot arreu, poblat de persones, totes gairebé idèntiques sota el sol que tot ho enlluerna. Havia topat amb na Irene a Barcelona i Londres en diferents èpoques de la vida, com si el seu destí estigués lligat d'alguna manera. Un fil, aquell fil. Percepció falsa, ja que un cop consumat el vaivé líquid, varen desaparèixer l'un per l'altre, sense voler, així com les coses passen. Sé que viu en algun lloc del planeta i això em fa estar tranquil, com si sabés que almenys conec algú que m'ha explicat la il·lusió de la vida sense intentar ensarronar-me. Jo, que he fet de la traïció la meua vida. Home que voldria ser vil i que hauria volgut desaparèixer, però que ha continuat viu i mantant, assassí sense sang a les mans, tan poruc i tan valent. Homicida, pensava en Miquel abans de topar

amb ella, només unes hores abans de tornar-la a veure en un lloc tan vulgar com el metro de Barcelona, línia groga.

Somiaràs, li deia na Irene a cau d'orella. No hi ha res etern. Tremolaràs. I ara tremola. Aquella nit, aquesta nit, tan curulla d'emocions, va llançar els amants per la borda del temps. Varen prometre's que mai més no tornarien a viure separats. Asseguts al llit, ulls tombats cap al no-res, varen manufacturar un castell d'arena massa a prop del mar, a mercè de les onades. Havien acomplert el desig que tots dos guardaven en solitari i que pensaven que l'altre no compartia, palpar-se la pell la nit sencera, ensumar-se, mossegar-se, fer-se mal. He fet mal i sóc dolent, li va dir ell. Ningú amb aquests ulls tan grisos pot ser dolent, li va replicar ella. Ella no sabia res d'ell, del Miquel d'ara. Però l'abraçava, el llepava, perquè volia tornar al portal, al costat de la Creu Roja de Palma, on li havia fet veure que una dona era alguna cosa més que un tros de carn a conquerir. Vull aprendre més coses amb tu, li va dir. Doncs, perquè no dinem demà, aquí mateix?, va preguntar ell.

Va sortir de l'hotel enravenat, en Miquel, i va posar l'esquena contra la paret per encendre's un cigarret. D'un hotel de llençols nets, turistes i gent que passa, al centre de Barcelona, carrer Tallers. Sí, havia realitzat un somni. Però aleshores què? Que deixa d'interessar-te, que en cerques un altre i si no en guardes cap més a la butxaca, decideixes que ets impune, immortal, que no hauràs de patir mai més. Na Irene no tenia el seu telèfon i ell no tenia el d'ella. Tot

depenia de la cita. També havia quedat amb na Joana, i sabia amb quina es tornaria a colgar aquella mateixa nit. Fas tard, el va reprendre el funcionari municipal amb qui havia de tancar un negoci aquell matí. Fa tres quarts d'hora que t'espero; si no fos perquè m'interessa el que penso que em volies dir, continua. Disculpa. No podia ser més explícit, en Miquel, home sever, que creu en les normes, encara que només sigui per riure-se'n. Asseguts en un local franquiciat de la Rambla, ben vestits, remenant el cafè amb llet, en Miquel, acaronent el got de vidre d'una aigua amb gas, l'altre, damunt una taula ben neta tot i les consumicions que hi havien passat per sobre des que el local havia aixecat la persiana. És fàcil: només has de fer un informe que digui que el bar fa massa soroll a la nit, enllustrar un parell de veïns perquè presentin una denúncia, untar el jutge perquè ho tramiti d'urgència i, al cap de quinze dies, m'hi passaré com si res i li faré una oferta al propietari que no podrà rebutjar, a la baixa evidentment, però que inclourà tot el cost del procés judicial, diu en Miquel. I si no vol vendre?, diu l'altre. No passis pena per això, li respon, segur d'ell mateix, perquè no és la primera vegada que executa un tràmit d'aquesta mena. Anava per lliure i només volia guanyar diners amb rapidesa. Encarregava les feines menys dignes a gent necessitada. En el fons, estava desenvolupant un servei social, pensava en Miquel. Varen encaixar i varen sortir al carrer, cadascú en direcció oposada. La Rambla era un mirall que encegava, de cara al mar. Les persones es percebien com

a siluetes aparegudes, fantasmes feliços de viure a l'ultramón. Feia xafogor i Barcelona era fantàstica a l'estiu, semblava que tot era possible. Tothom volia fer-hi negocis. La modernor de la ciutat, discreta, passejable, humana, els extasiava, malgrat que la mateixa ciutat fos cada cop més propera a la resta del món occidental, pobra i buida. Si en lloc de piscines, el nedador de Cheever s'hagués proposat travessar ciutats a velocitat supersònica, hauria descobert que totes són iguals. Les mateixes botigues, la mateixa roba, la mateixa cara circumspecta, els mateixos turistes, souvenirs amb un mateix fi. Amb música de Queen a tot drap, la diferència era mínima. We are the Champions, my friend... Potser les unes disposaven d'uns llums més potents, les altres de rajoles verdes, aquestes eren llargues, aquelles profundes, però al cap i a la fi eren piscines. I quan el nedador tornés a casa, pensava jo, a la seva piscina, també se la trobaria rebentada pel temps. Llavors seria quan apareixeria ell, en Miquel, ambulància enviada des de la mateixa empresa d'enderrocs reconvertida en constructora, li donaria tres duros al desgraciat del nedador i aixecaria una casa nova, sense passat, hi ficaria gent vinguda d'un altre lloc i provocaria un nou naixement. Fins a l'infinit.

No diré qui és en Miquel, perquè res no és el que sembla. Ni totes les figures humanes que apareixeran més endavant. Tampoc no diré qui sóc jo, si sóc home o dona, si sóc viu o mort, tot i que ja us ho podeu imaginar. Sí, això que he escrit és de debò i tot el que hi ha aquí és meu, forma part de la meva vida,

un discurs llenegadís atapeït de persones, música, poetes morts i ganes de viure, encara que el neguit m'aclapari. Un somni? Els somnis no són reals? Sóc aquí sense voler. I he comès molts errors. Però no he de demanar perdó a ningú, ni permís per portar a terme els meus plans minsos, respirar, enamorar-me, enraonar sobre el perquè de les coses. Sóc prou gran per haver vist que només som així com semblam, per moltes voltes que li donem a la nostra essència. No parlaré gaire. I no us enganyaré. Això, tanmateix, no és cap joc.

El narrador sóc jo. Sóc jo qui diu i qui fa, qui mou els fils de tots aquests éssers reals, tan reals com jo, que diran hola i se n'aniran. Tots ells formen part de mi, del que he estat, del que sóc i del que, potser, seré. Han vist sortir el sol de matinada, han besat la persona més important del món, han vist créixer la vida sencera, han cregut que no tenien res a fer damunt la terra, s'han estimbat mil vegades i han intentat sobreviure, viure, encara que la vida sembli una paradoxa, un fracàs, un cul-de-sac del qual és impossible sortir-ne. Viure per morir. Mentrestant, obrir els ulls i mirar.

La vie devant soi

Quin fill de puta, aquest Stendhal, es deia en Blai, metre vuitanta estirat al llit, cabells llargs i castanys, despentinat, mentre llegia *El roig i el negre*. «Que

de perplexités! Que de nuits passés sans sommeil! Grand Dieu! Vais-je me rendre méprisable? Il me méprisera lui-même. Mais il part, il s'éloigne», repetia en veu alta des del seu llit petit, de casa petita, de barri atapeït. Era una cita d'Alfred de Musset que encapçala el capítol XIV i que, al peu de pàgina, anuncia que no és de Musset, sinó del mateix Stendhal, que va voler retre homenatge al jove escriptor. Ja veus quin homenatge. Si hagués estat jo l'homenatjat, li hauria clavat una querella als morros, per molt Stendhal que fos. O, per ser més dignes de l'època, l'hauria desafiat a un duel, al bois de Boulogne, a l'alba, encara que el 1830 no existís. Tenia ganes de gresca, el meu Blai, de sortir corrents de casa, en calçotets, i recórrer Fabra i Puig al galop sense deixar-se veure per ningú, de tan veloç com aniria. A la Meridiana, perpetraria un salt de rècord mundial i es plantaria a Sant Andreu com qui no vol la cosa. Correria, lliscaria, volaria, patinaria, nedaria, navegaria, fugiria, sense cap sirena que l'empaïtés, fins que les forces s'eixuguessin del tot i caigués a terra, exhaust, oblidat fins a l'eternitat, incògnit i tot i així amb el somriure últim dels que se saben vençuts perquè han pretès perdre. No sabia fer res i no volia aprendre a fer res. Parlava i parlava tot el dia. Sol, amb amics, amb altres poetes, mentre fornica, mentre dinava, mentre es dutxava. Parlava, sobretot, sol. No tenia por de quedar-se sol, perquè ja hi estava. Cantava mentre escoltava François Breut, aquella doneta francesa que havia vist amb pocs en una sala de barri de pixacolònies. Abans del concert,

l'havia reparat mentre engolia un fast-food al bar anglès rogallós del costat. Bella, d'una maduresa serena. Si no hagués estat perquè mantenia amb ell mateix l'estèril discussió de si Camille, Dominique A, Breut, Coraline Clément, Bertrand Belin o Benjamin Biolay eren més bons que els seus contemporanis anglosaxons, que no hauria dubtat a abordar-la, agnollar-se com un frare que implora a déu, per regalar-li un vers que hauria improvisat, poeta de fira. Una hora i mitja justa més tard, sortia del club esma-perdut, amb el mite als peus. Un concert oblidable. Cinc minuts més tard, tornava a córrer, amb un ritme més distès, ja que el camí era més llarg i les disquisicions que havia de resoldre, més complexes. A les fosques, a la Diagonal, tampoc no el miraria ningú. Fins que va topar amb en Carles, que també corria, a més bon ritme, però en sentit contrari. Tots dos varen frenar en sec. Derrapada i gairebé accident en cadena a la confluència de Diagonal i Balmes, per culpa de dos corredors irresponsables. Salutació cordial i a xerrar al primer bar que varen trobar obert. Encara era d'hora i tothom sap que els bars regentats per xinesos només tanquen quan no queden més clients.

A dins del local, només hi havia una parella, arre-cerada a la taula de la paret de l'esquerra. Ell, elegant i de pes discret. Ella, jove, preciosa. No es deien res. Només es miraven més enllà dels ulls, mans agafades, fredes tot i la temperatura de juliol. Res que no haguessin vist abans. Així que a deixar-los fer i a parlar, a l'altre extrem del bar. Perquè tu, l'altre dia,

deies que la literatura francesa era la millor de la història, perquè l'hi havies sentit dir a Borges, però si mirem el segle xx la cosa va cap avall, diu en Carles. No sé què dir-te: basta que agafis els surrealistes, els postsimbolistes, els textualistes, el nouveau roman, Aimé Césaire, Proust i Apollinaire i crec que et surt un còctel imbatible, rebut en Blai just en el moment en què els porten dos gintònics dels d'abans, en got de tub i ginebra Larios fins a l'agror. Doncs, jo crec que si agafes Foix, Rodoreda, Sales, Fuster, Riba, Villalonga, Ferrater, Vinyoli, Pla, Calders, Blai Bonet i Estellés, també tens una literatura imbatible. A veure, has llegit mai algú millor que Foix? Frega la perfecció. Ell sol els venç a tots, contraprograma en Carles. Per aquesta mateixa raó, s'abraona en Blai, podries dir que els millors són els argentins: Borges també els tomba a tots, es defensa en Blai. O els russos, Mandelstam és irrepètible. I t'oblides dels nord-americans, de Plath, Bishop, Moore, Lowell...

La parella s'ha aixecat. Ell paga i se'n van, cadascun pel seu cantó. Aquests fan cara de disposar de cònjuge, llar estable i canalla, i d'haver estat fins tard a la feina, en una reunió, carinyo, força important amb els ianquis via videoconferència que no s'acabava mai. Riuen, però s'equivoquen, com l'erren els poetes quan parlen de la vida propera. Carles, no et despistis, que saps que tens les de perdre, perquè és la primera persona que sento dir això, que tenim la millor literatura del segle xx, continua en Blai. Doncs, no en tinguis cap dubte, replica en Carles. El que passa és que som un país de miserables, afegeix, que ha

perdut massa guerres i, com a conseqüència, té l'autoestima a l'infern. I tot això, tots aquests autors, varen aparèixer sense cap estructura de suport, varen fer servir una llengua gairebé nova que tot just s'acabava de normalitzar... A més, què m'has de dir tu, Blai, que ets el fan número u de Los Planetas. Atura el carro, mestre, que màrtir no vol dir geni. Podria estar d'acord que som bons, però i ara què, què tenim ara, pregunta en Blai. Una puta merda, segueix, l'obsessió de quatre mestretites per controlar-ho tot i seguir fent el ploricó. Però no et pensis, els francesos també tenen una puta merda, comparat amb el que tenien, contraataca en Carles. Els nord-americans segueixen tan forts: Johh Ashbery, Mark Strand... Una frenada en sec i un clàxon d'un Mercedes gris. Els dos poetes incògnits i rabiüts miren el carrer i veuen na Sílvia i en Robert que els diuen que pugim. És massa tard per tornar a casa. Paguen i se'n van. Si són quatre, podran parlar més. La nit serà llarga. I jo dic:

És massa tard, perquè puguis entendre'm, perquè jo pugui explicar-t'ho tot. Els dies són terribles i la nit empetiteix qualsevol gesta tràgica. Però seguim desperts i cal bufar les set espelmes de l'últim pastís. No celebrem res: no recordam res que ens martiritzi prou per ser feliços. Procurarem no repetir els sintagmes que han repetit els nostres enemics. Sí, morirem perquè la vida ho vol i no vol zombis que callin veritats. Podem dormir la nit més llarga i freda mentre la vida ens etziba difunts a cada síl·laba que surt del jo que no diu res, ans esgarips atàvics sorgits d'un cos que va perdre el senyal de l'existència men-

tre cridava contra l'atzar de néixer trist, gat, rònec, fruit d'un ronc fals que no s'acabarà. La nit serà llarga i serem aquí.

Al llit petit, de casa petita, de barri superpoblat, en Blai rumia què fer. Una cançó de Lou Doillon, *Same old game*, no li aclareix les coses. S'hauria de tirar per la finestra. No ho pensa fer. No sap fer res. Ni tan sols serviria de xerrador professional, aquelles veus que sents a la ràdio al matí i te'n fas creus que coneguin fil per randa la política de barris del govern de Mali alhora que pontifiquen sobre quan deixarem enrere la situació econòmica actual, ploràmiques d'avantguarda, contractats per queixar-se quan toca, per plorar quan ve a tomb. Ell no ho sabria fer, això. L'altre dia, a més, va sentir que a Espanya sobraven cinc milions de persones, cosa que li va remoure les neurones perquè ha passat el que es temia: la gent repeteix aquella frase, sense saber què implica, què pot passar. Com si la història no estigués plena de sentències de mort semblants. Idò me'n vaig a la plaça Eivissa, resol en Blai. S'encén un llum blau a l'habitació. Vol dir que toquen a la porta de casa. Mira per l'espiera i la noia que hi ha a l'altra banda li pica l'ullet. És la contrasenya. En Blai va a la cuina i agafa una bossa minúscula, manufacturada, d'un gram. Quan torna a la porta, hi ha un sobre a terra. Compta els bitllets i obre la porteta de la clau del gas, que dóna al replà, i hi deixa el material. Tota l'operació ha durat trenta segons. Se'n torna a l'habitació mentre la noia retira la reixeta i baixa un únic tram d'escales fins a la sortida.

There is a light that never goes out

Ho han tornat a fer. No ho podran amagar més i aleshores no sabran què fer. Ella no sabrà què fer. Han sortit del bar de l'Eixample, xinès, han enfilat cap a casa i al cap de dos minuts s'han enviat un missatge que els ha fet recular. La meva feina té alguns avantatges: sempre hi ha algun pis buit, al qual han d'entrar aviat i del qual sempre duc les claus al damunt, diu en Miquel. Ella li ha demanat que li cantés una cançó, que l'abracés i que marxés abans que el dia entrés per la finestra. Ha posat al mòbil The Smiths, grup que sap que en Miquel odia, i l'ha escomès per darrere, amb tendresa, li ha ficat la mà dins els pantalons i li ha fet repetir que se n'aniria quan sortís el sol. Na Joana és així, tan meticulosa com ell, més somiatruïtes que ell. Vol saber què passarà quan es llevi, no li agraden les sorpreses i necessita confirmar-ho tot deu vegades. Treballa a *La Vanguardia* i abans tenia més càrrec que ara. Va estar a punt de marxar a un diari nou i la sospita de deslleialtat va caure damunt seu en forma de degradació immediata. L'heurística havia passat de moda. Ningú no volia saber la veritat, el que es tractava era d'amagar-la. Encara ets aquí?, pregunta ella, ulls clucs, esquena girada a en Miquel, cames arraulides.

A les nou, venien els nous inquilins i en Miquel no podia permetre's una indiscreció, que el trobessin en calçotets, el llit usat i una dona guapa, alta, cabells castanys, ulls verds, senyorejant-hi. Hem de tocar el

dos ara mateix. Tu avui no aniràs a treballar. Et quedaràs amb mi, resol ell, imperatiu. No li agradaven les presses, a na Joana, ni que li diguessin què havia de fer. Havien de vestir-se amb la roba d'ahir, suada per l'estiu, i començar a pensar en les excuses, alguna coartada. O potser el millor seria deixar-se estar de mentides. Ella no va dir res. El va mirar, va fer lliscar les calces amunt, a poc a poc, agafà els sostenidors, se'ls ajustà amb cura. Havia decidit no dutxar-se, no mirar-se al mirall, seguir endavant i dissimular, creure que aquella era la vida veritable, deixar de raonar. No va dir res. Va acabar de vestir-se sense badar boca, amb suavitat. En Miquel havia de ser a baix en deu minuts i ella l'esperaria al cafè de la cantonada. A totes les cantonades, hi ha sempre un bar on perdre el temps o esperar que el temps et trobi. Als vint-i-dos anys, fa tretze anys, acabada la carrera, havia volgut abandonar el món conegut i havia partit cap a Buenos Aires. Un cop en Miquel li va demanar per què. I ella va respondre que no ho sabia, que li havia sorgit un impuls primari que l'empenyia cap allà. Sí, era l'època que havia llegit *Rayuela*, Gironde, Onetti, i que sí, potser el més adient hauria estat viatjar a París, però aquella gent no havia sortit de París, sinó de la capital sud-americana. Anys més tard, havia llegit les memòries d'infantesa de W. H. Hudson i creia que era el llibre més bell que s'havia empassat mai, que sense la seva hègira no l'hauria descobert, per la qual cosa aquest únic fet havia validat l'estada a Buenos Aires. Havia marxat així com va tornar, sense cap explicació plausible.

Quan les coses començaven a rutllar-li, va pensar que havia de recular. Potser perquè així creava un mite, un paradís d'aventura juvenil, que l'ajudaria a viure fins al final dels dies. O perquè tenia por de deixar-ho tot enrere. Deu mil quilòmetres i un oceà pel mig són massa distància per mantenir dues llars, dues identitats, una nova llar aquí i una de vella allà, una vida nova de trinca i un passat que no podia deixar de banda. Anades i vingudes, com les onades. I a ella no li agradava gaire el moviment. Descobrir, sí. Però la personalitat múltiple, no. Enganyar una mica, sí, tampoc massa. Dins el bar, mentre esperava en Miquel, devia pensar que no podia continuar mentint a la seva família, cosa que havia practicat durant set mesos, des que el va descobrir. Vindré amb tu, però no vull quedar-me a Barcelona. En Miquel pensava que es referia a avui, no pas a l'eternitat. Marxem a Londres, que hi viu una amiga de la facultat, i mentre tu continues amb els teus negocis, almenys algú podrà consolar-me. Na Joana sabia que es mentia, que ningú no l'esperaria, a Londres, que s'encadenava al seu amor furtiu.

En Miquel podia viure on volgués. Pensava que només havia de deixar certs amics al càrrec del seguiment dels afers que tenia en marxa. Jugava amb foc. Ho sabia, però no hi donava importància: només volia mirar endavant. Ja havia abandonat la família. Beneits. La dona es va empassar que era gai. Un dia li va demanar, nerviosa, trencada, què feia besant-se amb un noi en una terrassa de Consell de Cent amb Villarroel. Ell, petulant, li va dir tot just el

que acabava de sentir. No va rumiar la resposta ni un segon. Era sexualment dispers, ho havia intentat amagar creant una família i l'havien enxampat. No tenia remordiments, i no li sabia greu que la seva esposa de pa sucat amb oli i la seva filla sòmnes, malaltissa, que no faria mai res a la vida, es quedessin amb un pam de nas. S'havien cregut que això de respirar damunt la terra era un afer de telesèrie, que tot ho podia resoldre un guionista d'ànima bona. Va agafar les coses de casa, va buidar el compte comú del banc i va guillar. No va mirar enrere. Aquell mateix vespre, va organitzar una festa que els amics que li queden encara recorden. Va matar aquella doneta, però no podia fer-hi res. Sóc així, diu, l'únic que m'importa d'aquest món sóc jo. Na Joana ho sap, perquè fa dos mesos va plantar-li la mateixa pregunta. Li va contestar amb unes paraules idèntiques i va callar. Al cap de dos dies, el va citar en un hotel. Només volia que la clavessin al llit. No varen parlar. Va deixar que li esgarrapés l'esquena, li va demanar que la lligués, cosa que no va fer, i varen fregar els cossos tota la tarda. Es va dutxar, li va picar l'ullet i li va dir fins demà.

No m'abandonaràs, oi?, demana na Joana en un moment de guàrdia tova, insensible al seu present, mentre dinen a Au Port la Lune, al costat de la Boqueria. La mira als ulls. No ho sé, respon. Acaba de trucar al marit i li ha dit que se'n va i que no pensa tornar a casa. Li ha dit que els nens són seus, que parlarà amb ells quan siguin grans, que li enviarà diners cada mes. Adéu. Ha estat la seva última pa-

raula. Res més. Sembla poc versemblant i us caldrien més explicacions, oi?, però va ser així, almenys jo ho he vist així. Cap raonament. Diu que no trucarà a la feina, que ningú no la trobarà a faltar, que ni se n'adonaran, que ha fugit, fins i tot riu, creu que li ingressaran la nòmina a finals de mes. Aleshores algú, lúcid, preguntarà, i aquella? Trucaran a casa seva i el marit, l'exmarit, els dirà, plorant, un altre babau, que no sap on és, que els ha deixat. I la feina del diari s'haurà acabat. Mentre conversen, l'amo del restaurant escridassa una cambrera en francès, mulata, massa bella per treballar sota les ordres de segons qui. Al carrer, la gernació de turistes es passeja, fa fotos, evita algun robatori, compra el record d'haver viatjat. Aquesta part de Barcelona és tan meravellosa, tan irreal. De dia fa fàstic. I els turistes, els immigrants, no en tenen cap culpa. Són els mateixos barcelonins els que hi han construït un parc temàtic i ara es queixen quan veuen els estrangers pixar-se al carrer o les putes fent mamades als carrerons. De fet, això és el millor. El pitjor són els salvadors de la moral pública, i la lletjor de les botigues d'objectes d'aspecte barceloní que han instal·lat a la Rambla. La gent ve aquí a passar-s'ho bé, a fer una mica el salvatge al sud salvatge. Per beure fins a les onze de la nit, es poden quedar a Manchester. De nit és el refugi perfecte dels amants, ple de carrers en zig-zag i parets encrostimades on besar-se sense por, bars on només hi ha la gent del barri i els barcelonins vampirs que escuren les hores del dia sense pensar en l'endemà.

Paguen la factura i baixen cap al mar. Per fi, arriba la trucada del funcionari, Jaume, es deia. Tot està en marxa, diu en Miquel. Què està en marxa?, demana na Joana. Li diu que algun dia l'hi explicarà. Marxem demà?, torna a preguntar. No cal esperar més. Un cop has llençat la motxilla al riu, no fa falta cap cerimònia de comiat, no cal esperar més. Té raó. A la dreta, un home que corria per la calçada ha provocat un accident múltiple. Un autobús de dos pisos, que anava més de pressa del compte, ha girat de manera brusca i s'ha entaforat a dins del Liceu. Passen per davant sense aturar-s'hi. Tinc les claus d'un pis del Born, diu en Miquel. Hi podem dormir aquesta nit. Ens despertarem ben d'hora, i agafarem el primer avió que voli a Londres. Ho deixarem tot a Barcelona, barcelonins inclosos. Hi tinc un amic que ens pot llogar un pis a Bloomsbury, però l'hauré d'anar a veure i t'hauràs de portar bé. No podràs escandalitzar-te per tot el que veuràs. Ni per res del que hauràs de fer. Som massa grans per canviar la direcció de les nostres vides.

Han caminat fins que s'ha fet fosc. Han comprat el mínim per omplir un necesser, pasta de dents, dos raspalls, un pintallavis, dues pintes, una maquineta d'afaitar, sabó que llençaran a les escombraries quan surtin del pis del Born, un vestit i una camisa, unes calces, uns calçotets i uns mitjons. La roba que vesteixen anirà al mateix contenidor. En obrir la porta del carrer Fusina, na Joana li demana si té por. I en Miquel li confessa que no, que està una mica nerviós perquè està a punt de començar una de les aventures

més estúpides i realistes de la seva vida. Fa una calor terrible i s'han oblidat de sopar. Es miren i tots dos, empesos per una força que comencen a entendre, es desvesteixen l'un a l'altre. La seva vida quedarà en aquest pis. Demà no serem nosaltres.

Run run run

La vida mai no havia estat tan miserable i dolça. Viure lluny del centre, amagat en un barri obrer ple de gent a l'atur, amb la mestressa perseguint-lo perquè pagui el lloguer cada mes, munts de paper esbossats per les dues cares i sense saber què fer-ne, escrits sense solta ni volta, debades, el substrat d'alguna cosa que havia de ser bona i profitosa per força, en un futur que no arribaria mai. Tan miserable. Alimentar-se de teca industrial amb els quatre quartos que aconseguia amb els negocis que feia a través de la reixeta de casa, bossetes de cocaïna que obtenia gràcies a una carrera setmanal a la Zona Franca. No es drogava. I era un camell car, en Blai, perquè al barri no tenia gaire competència, i venia poc, però venia, prou per comprar sobres de tallarines al pesto, algun pit de pollastre, arròs tres delícies, un fuet, pa, tomàquets i oli. No era gaire ambiciós. Tot això tenia damunt la taula quan varen tornar a picar a la porta. A punt de cruspir-se un àpat celestial i el tornaven a destorbar. Cap client a la vista. Per l'espiera, veu un noi de mida vulgar, clenxa ben feta, polo per

dins els pantalons; i una noia rossa, ni alta ni baixa, d'aspecte sincer, voluptuosa, llavis pintats de vermell, vestit vermell sense mànigues. En Robert i na Sílvia. Que no ens obres?

Hi havia menjar per a un regiment de poetes incògnits. Els nouvinguts carregaven tres ampolles de vi decent, Raimat Clamor. Ja se sap, l'important és la base. Llàstima que escoltis Los Planetas. Pots canviar-ho?, demana en Robert, cara de líder. No em faràs escoltar Manel, oi? No, avui et faig un regal, per als teus matins de glòria. En Robert li allarga un cedé, *Live at El Sol*, de Mudhoney. Prem play i sona *Touch me, I'm sick*. Hòstia, no, grunge no. Ei, que aquests són els primers, dels primers, res a veure amb Pearl Jam i companyia. I encara toquen, replica en Robert. Na Sílvia ja s'ha assegut a taula i comença a degustar l'arròs, picossejar una mica d'aquí, força d'allà. Els coneixen al seu poble, continua en Blai, escèptic. Hi ha pobles, però, que són el centre del món, encara que només sigui durant una dècada. Ara mateix, llestet meu, quina ciutat diries que és el centre del món?, demana en Robert. Basilea, segur. Allà hi ha la pasta de les farmacèutiques, les seus centrals, les empreses que ho controlen tot, ja que dictaminen quines malalties estan de moda i quines no, certifica en Blai. Na Sílvia, callada, continua menjant. Potser. El cert és que el centre de poder no és mai la capital d'un estat. Des de fa dècades. Seattle, Manchester, Berlín quan no era la capital d'Alemanya, São Paulo, Hong Kong, Ciutat del Cap, fins i tot Barcelona, diu en Robert. Ara sí que m'has deixat de pasta de mo-

niato... Barcelona no ha estat mai capital de res. Amb ganes, dels bandits i dels anarquistes, fa gairebé un segle. I això també és un mite, perquè estic segur que aleshores hi havia més anarquistes a París que aquí, tot i els dos milions de carnets de la CNT. Un mite, un mite, com la nostra llengua, que no existeix, replica en Blai. Per això mola escriure en català, perquè saps que estàs fent servir una relíquia.

Tots tres es varen quedar en silenci. Fins que es varen cansar d'escoltar aquella música que pretenia dir-los alguna cosa. Varen posar una radiofórmula, així no havien de pensar. Actuaven. Parlaven. Varen dur els plats a la pica, na Sílvia va agafar en Robert de la mà i el va guiar fins a l'habitació d'en Blai. Amb un concís ens permets?, varen tancar la porta. L'amo temporal d'aquell pis petit, de barri obrer, es va estirar al sofà. Va agafar el llibre de Nikos Kavadias que passejava na Sílvia. En obrir-lo, varen començar els gemecs callats de la parella de poetes incògnits. S'hi varen afegir altres veus. Al pis de dalt, se sentien crits ofegats i una mà que colpejava. A la ràdio, *At the indie disco*, de The Divine Comedy. Al pis del costat, un nen plorava i deia que no volia lleties. Tot seguit, un plat que es trenca, i els crits d'una mare, clienta d'en Blai, per cert. Ara sona *Cousins*, de The Vampire Weekend. I els udols del quarto del costat acceleren el ritme. És curiós, però només se sent la veu d'ell, com si ella estigués emmordassada. A en Blai no l'estranyaria, perquè sempre ha pensat que aquest parell són una mica extrems, fins i tot més que ell mateix. Com aquella noia

que va anar amb ell una temporada. La va conèixer en un bar arregladet de l'Eixample, el Lexington. No era gaire guapa, vestida. Passejava un escot vertiginós, això sí, i s'intuïa que estava avesada a mirar els homes. En Blai s'hi va acostar, descarat com era, i li va demanar si volia pixat barceloní, és a dir, un gintònic de Seagram's, amb cogombre i fulles de no-sé-què. Ella va riure i li va dir que endavant. Ell va demanar un tub de Larios amb tònica Schweppes, passat de moda, va remarcar. Al cap de mitja hora, eren al pis d'ella. Damunt la tauleta de nit, hi va veure crema lubricant, un potet amb condons, dos consoladors... Allò no era normal. Però no li va atorgar cap importància. Només varen fer servir les gomes. Quan en Blai es vestia, estava convençut que li demanaria cent euros. Anava errat. Ella no s'havia escorregut i podríem dir que ell va quedar aclaparat cara a cara amb el pitram de la Coral, que així es deia la noia. Varen pronunciar quatre paraules cordials, dues de les quals feien referència a una cita per a l'endemà, al mateix lloc, a la mateixa hora, és a dir, al Lexington a les set de la tarda. En Blai no va fallar. Varen trigar tres hores a refer el camí del dia anterior. Ella li va confessar allò que ell ja intuïa, na Coral es dedicava a satisfer els homes a canvi de diners. Havia tingut un xicot, però ell va dir prou perquè ella sempre agafava el camí més llarg per tornar a casa. Se'n va cansar. Ella sortia amb els amics, amb qui fos, i no entenia que havia de plegar, que algú l'estava esperant. Si un noi li agradava, se'l ventilava on fos. Volia viure, així de clar. I ell pretenia que

aquell cos fos d'ús exclusiu. Va acabar voltant pels carrers perquè no sabia fer res, perquè no volia treballar.

En Blai es va despertar per culpa del timbre de la porta. A la ràdio, alguna màquina inspirada havia alliberat *Love will tear us apart*, de Joy Division. No sentia cap soroll, ni de l'habitació ni dels veïns. Tothom havia fotut el camp o tothom dormia. Un home de complexió baudelairiana, més aviat rabassut, una clenxa que tapava una calvície prematura, cara de fúria permanent. Era en Carles. No duia vi, sinó ginebra Larios. Això és un amic, li va dir mentre l'abraçava a la porta. En Robert i na Sílvia s'havien despertat de la seva migdiada humida. Seien al sofà. Ara sonava *Club de fans de John Boy*, de Love of Lesbian. En Blai va tancar la ràdio amb un esbufec sonor. La màquina s'havia tornat boja.

Heu sentit les notícies?, va demanar en Carles. Ningú no va respondre. I els va explicar que mentre corria Rambla avall, havia fet un gir sospitos i havia obligat un conductor d'autobús a estimbar-se dins el Liceu. No havia mort ningú, encara que l'escena havia estat tràgica, amb aquell animalot entrant per la porta del temple d'òpera fins a les escales nobles que condueixen a la platea. En Carles havia fet via i només havia volgut saber fins on s'endinsava l'autobús. Ja us ho dic jo, que això d'anar corrents a tot arreu acabarà amb nosaltres. Deixarem de ser incògnits i serem primera pàgina de successos abans que decidim llevar-nos la vida en un acte ritual, diu na Sílvia. No et flipis, que així i tot serem incògnits igualment.

Nosaltres no vivim, escrivim. No llegim, escrivim. I no publiquem perquè no ens dóna la gana. Ni un blog a internet, farem. En això hi estem tots d'acord, segueix en Carles. Ho deixarem tot dins una caixa de seguretat d'un banc, la clau de la qual haurem robat a un mort, i, quan no existim, algú descobrirà els papers, feixos i feixos de fulls amb la millor poesia mai escrita en una llengua que ningú no sabrà, més morta que nosaltres, diu en Blai. Per què volem publicar si el que ens interessa és escriure? Volem ser obra, no pas persones amb una obra. Volem fondre'ns en la literatura, ser literatura. No volem que ens conegui ningú. Mentre siguem vius, viurem la vida, construirem la nostra literatura, el nostre ésser literari. Escrivem i desapareixerem. De fet, ara no existim. Som, però no existim, i així ha de ser sempre. Ni albatros, ni mantes vermelles en una habitació de províncies. Res que digui qui som, com som, d'on venim, indica en Carles. L'altre dia vaig parlar amb un editor, i està interessat a publicar una antologia del que se sent a l'Horiginal, aquell bar de mel·liflus de la plaça dels Àngels, amenaça en Robert. I et vas oferir per fer-la tu, oi, traïdor?, diu en Carles. Si hi colem un poema de cadascun, seria la manera d'aixecar la llebre, perquè quan trobin la nostra obra sàpiguen d'on ve, respon en Robert. Però no veus que un cop fet això, haurem de fugir a l'altra punta del món, desaparèixer per sempre més!, assegura, indignat, irat, més cara de fúria que mai, en Carles. Sí, sí, ja ho sabia, diu en Robert. Quan en Blai vol respondre, sent tres trucs a la porta. S'aixeca, mira per

l'espiera i veu la mateixa noia del matí, que li acluca un ull. Mai ningú no ve a buscar mercaderia a la tarda i ningú no repeteix en un mateix dia, són les regles, anuncia amb un xiuxieig als que encara parlen al menjador. Callen tots. Tres trucs més. En Blai se'ls mira i guaita per la finestra, al carrer. Hi ha un cotxe aparcad en doble fila, i un home massa atractiu i fort per a aquell barri, a la cantonada. Tres trucs més. Ens han sentit parlar, segur, que aquestes parets són de paper de fumar, sentència en Blai. Sabeu baixar com els bombers?, els demana. Els quatre incògnits caminen de puntetes cap a la galeria, que dóna a un celobert. A la planta baixa, s'hi amunteguen trastos vells, raticida, i hi ha una porta que va a parar al pàrquing de l'edifici. En Blai és el primer a saltar la barana. Només ha de lliscar per una canonada dos metres i posar el peu damunt una rentadora corcada per la pluja i la intempèrie. La resta l'imiten i en dos minuts són al carrer, corren Fabra i Puig amunt. Es topen amb altres homes, més fornits que la mitjana del barri, que també corren, cap a casa d'en Blai, segons sembla. Hem de marxar, diu en Blai. Vés-te'n tu, nosaltres ens quedem.

Where are we now?

La porta del carrer es tanca amb els primers rajos calents del sol. No busquen cap estació de tren. Ni són a Berlín. Ni plou. En Miquel i na Joana, la mà

d'un dins la mà de l'altra, fan una passa i s'aturen, potser conscients que serà l'última vegada que trepitgin aquests carrers. No corren. Ni xerren. Ella s'ha pintat els llavis. Ell s'ha afaitat. Al cel, passen avions, que taquen la blavor del primer matí. Enflen pel passeig del Born, tan net, tan perfecte, perquè els turistes s'enamoren de Barcelona i decideixin que hi volen viure. Ells marxen amb la seguretat d'una decisió assumida i ràpida, empesos per la intuïció que aquí no poden ser feliços. No són el que eren. Una dona anglesa els demana on és el Museu Picasso i, somrients, assenyalen el carrer Montcada. A Argenteria, s'aturen i rumien si fer un cafè. Però continuen fins a Via Laietana, aquesta ciutat es fon a cada passa que fan. Demà podrien preguntar-los d'on vénen i ells podrien dir que d'enlloc. Paren un taxi i hi pugen. Al seient del darrere, es besen fins que arriben al port. Ara miren per la finestra de l'esquerra. Contenedors de mercaderies, grues i mar. A la dreta, Montjuïc, castell i tombes. Des d'aquí es bombardejava la ciutat per mirar de domesticar-la. En Miquel, penso jo, seria del bàndol dels que disparen, furiós, la cara tintada de pólvora, encara que ara ja no cal. La història ha demostrat que hi ha formes de violència molt més efectives. És més fàcil comprar voluntats, ensenyar un feix de bitllets, prometre una existència plàcida. Ella voldria embarcar-se en un vaixell i no tornar a posar els peus en terra ferma.

Així que s'acosten a l'aeroport, buiden l'ànima de desitjos, esperances, malastrugança. Quan arriben a Bellvitge fixen, sincronitzats, els ulls al retrovisor de

davant. No els interessa la malaltia, el càncer. Es miren i es besen, de nou, la mirada en blanc. El taxista condueix amb inseguretat, somnàmbul. Ràdio apagada, no hi ha banda sonora per a aquesta escena, malgrat que na Joana fa un intent de recordar un tema de Bowie que parla de pluja, trens i sol. Té al cap altres taxis, com quan va viatjar per primer cop amb l'home i la canalla, camí de la Costa Brava, quan tot semblava que podia ser bonic i discret. Ell, al darrere, amb els nens petits condormits damunt seu. Ella, al davant, observant la carretera cap a la felicitat. El principi de la fi. Però ella, aleshores, ni ho sospitava. Com quan va fugir a Buenos Aires, jove i desitjosa de conèixer, en un camí que pensava no desfer mai. Els taxis de la vida. En Miquel tus, fort. El conductor obre els ulls de bat a bat. A la terminal paguen i baixen. Bon viatge, els desitja el taxista. No responen. Les velles paraules ja no els serveixen. Se'n van, s'abandonen. A partir d'aquest moment restaran a la intempèrie. No tindrè pietat.